

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 20 grudnia 2017 r. *

Odwołanie – Pomoc państwa – Telewizja cyfrowa – Pomoc na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych – Subwencja na rzecz operatorów platform cyfrowej telewizji naziemnej – Decyzja uznająca środki pomocowe za częściowo niezgodne z rynkiem wewnętrznym – Pojęcie pomocy państwa – Korzyść – Usługa w ogólnym interesie gospodarczym – Definicja – Zakres uznania państw członkowskich

W sprawie C-70/16 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 5 lutego 2016 r.,

Comunidad Autónoma de Galicia,

Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal), z siedzibą w Santiago de Compostela (Hiszpania),

reprezentowane przez F.J. Garcíę Martíneza oraz B. Péreza Condego, abogados,

wnoszące odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez P. Němečkovą, É. Gippiniego Fourniera i B. Stromsky'ego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

SES Astra SA, z siedzibą w Betzdorf (Luksemburg), reprezentowana przez F. Gonzáleza Díaza oraz V. Romero Algarre, abogados, a także przez F. Salerna, avocat,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: A. Calot Escobar,

* Język postępowania: hiszpański.

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 września 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu Comunidad Autónoma de Galicia (wspólnota autonomiczna Galicji, Hiszpania) i Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal) wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 listopada 2015 r., Comunidad Autónoma de Galicia i Retegal/Komisja (T-463/13 i T-464/13, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, niepublikowanego, EU:T:2015:901), w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/489/UE z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 [(C 23/10) (ex NN 36/10, ex CP 163/09)] wdrożonej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz rozwinięcia [wdrożenia] naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylii-La Mancha) (Dz.U. 2014, L 217, s. 52, zwanej dalej „sporną decyzją”).

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 2 Sąd przedstawił okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu w pkt 1–22 zaskarżonego wyroku. Dla celów niniejszego postępowania można je streścić następująco.
- 3 Niniejsza sprawa dotyczy środków wprowadzonych przez władze hiszpańskie w ramach przejścia z nadawania analogowego na nadawanie cyfrowe na całym terytorium Hiszpanii z wyjątkiem Comunidad Autónoma de Castilla-La-Mancha [wspólnoty autonomicznej Kastylii-La Mancha (Hiszpania)] (zwanych dalej „rozpatrywanym środkiem”).
- 4 Królestwo Hiszpanii ustanowiło ramy prawne konieczne do wsparcia procesu przejścia z nadawania analogowego na nadawanie cyfrowe, przyjmując między innymi Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo (ustawę 10/2005 o środkach nadzwyczajnych mających na celu promowanie naziemnej telewizji cyfrowej, liberalizację telewizji kablowej i wspieranie pluralizmu) z dnia 14 czerwca 2005 r. (BOE nr 142 z dnia 15 czerwca 2005 r., s. 20562) i Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre (dekret królewski 944/2005 zatwierdzający narodowy plan techniczny dla naziemnej telewizji cyfrowej) z dnia 29 lipca 2005 r. (BOE nr 181 z dnia 30 lipca 2005 r., s. 27006). Ten dekret królewski nałożył na prywatnych i publicznych nadawców krajowych obowiązek zapewnienia, że odpowiednio 96% i 98% ludności objęte zostanie zasięgiem odbioru naziemnej telewizji cyfrowej (zwanej dalej „NTC”).
- 5 W celu umożliwienia przejścia z nadawania analogowego na NTC władze hiszpańskie podzieliły terytorium Hiszpanii na trzy odrębne obszary, zwane, odpowiednio, „obszarem I”, „obszarem II” i „obszarem III”. Rozpatrywany w niniejszych sprawach obszar II obejmuje regiony mniej zurbanizowane i oddalone, odpowiadające 2,5% populacji Hiszpanii. Na tym obszarze nadawcy – w braku interesu handlowego – nie inwestowali w cyfryzację, co skłoniło władze hiszpańskie do wdrożenia finansowania publicznego.
- 6 We wrześniu 2007 r. Consejo de Ministros (rada ministrów, Hiszpania) przyjęła narodowy plan przejścia na NTC, którego celem było osiągnięcie stanu, w którym ludność Hiszpanii byłaby objęta zasięgiem usług NTC w stopniu podobnym do zasięgu telewizji analogowej w 2007 r., to znaczy w zakresie ponad 98% tej ludności i całej lub prawie całej ludności wspólnot autonomicznych Kraju Basków, Katalonii i Nawarry (Hiszpania).

- 7 Dla osiągnięcia celów wyznaczonych dla zasięgu NTC władze hiszpańskie przewidziały przyznanie finansowania publicznego, w szczególności na wsparcie procesu cyfryzacji naziemnej na obszarze II, a dokładniej – w obrębie regionów wspólnot autonomicznych położonych na tym obszarze.
- 8 W lutym 2008 r. Ministerio de Industria, Turismo y Comercio (ministerstwo przemysłu, turystyki i handlu, Hiszpania, zwane dalej „MPTH”) przyjęło decyzję mającą na celu udoskonalenie infrastruktury telekomunikacyjnej oraz ustalenie kryteriów i podziału finansowania działań prowadzonych na rzecz rozwoju społeczeństwa informacyjnego w ramach tzw. Planu Avanza. Budżet zatwierdzony na mocy tej decyzji został przeznaczony w części na cyfryzację telewizji na obszarze II.
- 9 Cyfryzacja ta została przeprowadzona między lipcem a listopadem 2008 r. MPTH przekazała następnie środki finansowe wspólnotom autonomicznym, które zobowiązały się pokryć pozostałe koszty operacji z własnych środków budżetowych.
- 10 W październiku 2008 r. hiszpańska rada ministrów zgodziła się przydzielić dodatkowe fundusze na rozszerzenie i uzupełnienie zasięgu NTC w ramach projektów przejścia na technologię cyfrową, które miały zostać zakończone w pierwszej połowie 2009 r.
- 11 Wspólnoty autonomiczne podjęły następnie proces rozszerzenia NTC. W tym celu zajęły się samodzielnie organizacją przetargów lub powierzały owo rozszerzenie przedsiębiorstwom prywatnym. W niektórych przypadkach wspólnoty autonomiczne zwróciły się o przeprowadzenie omawianego rozszerzenia do gmin.
- 12 W dniu 18 maja 2009 r. Komisja Europejska otrzymała od SES Astra skargę dotyczącą systemu pomocy państwa przyjętego przez władze hiszpańskie na rzecz przejścia z telewizji analogowej na telewizję cyfrową na obszarze II. Zdaniem SES Astra środek ów stanowił niezgłoszoną pomoc mogącą skutkować zakłóceniem konkurencji między platformą nadawania naziemnego a platformą nadawania satelitarnego.
- 13 Pismem z dnia 29 września 2010 r. Komisja zawiadomiła Królestwo Hiszpanii, że wydała decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w art. 108 ust. 2 TFUE, w sprawie zakwestionowanego programu pomocy dla całego terytorium Hiszpanii, z wyjątkiem wspólnoty autonomicznej Kastylii-La Mancha, w odniesieniu do której wszczęto odrębne postępowanie.
- 14 Komisja przyjęła następnie sporną decyzję, w której art. 1 uznała, że pomoc państwa przyznana na rzecz operatorów platformy telewizji naziemnej na rozwinięcie, utrzymanie i obsługę sieci NTC na obszarze II została przyznana przez Hiszpanię z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE i jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, z wyjątkiem pomocy, która została przyznana zgodnie z kryterium neutralności pod względem technologicznym. W art. 3 sentencji tej decyzji instytucja ta nakazała odzyskanie niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy od operatorów NTC, niezależnie od tego, czy wspomniani operatorzy uzyskali pomoc bezpośrednio czy pośrednio.
- 15 W uzasadnieniu spornej decyzji Komisja w pierwszej kolejności uznała, że różne akty prawne przyjęte na poziomie centralnym oraz umowy zawarte między MPTH i wspólnotami autonomicznymi stanowią podstawę systemu pomocy przeznaczonej na rozszerzenie zasięgu NTC na obszarze II. W praktyce wspólnoty autonomiczne stosowały wytyczne rządu hiszpańskiego dotyczące rozszerzenia NTC.
- 16 W drugiej kolejności Komisja stwierdziła, że rozpatrywany środek należy uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W tym względzie instytucja ta podniosła w szczególności, że na poparcie swego twierdzenia o braku pomocy państwa zgodnie z kryteriami określonymi przez Trybunał w wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, zwanym dalej „wyrokiem Altmark”, EU:C:2003:415), władze hiszpańskie podały jedynie przykład wspólnoty autonomicznej Kraju Basków. Niemniej zdaniem Komisji niespełniona została pierwsza

z określonych w tym wyroku przesłanek (zwana dalej „pierwszą z przesłanek Altmark”), zgodnie z którą, po pierwsze, przedsiębiorstwu będącemu beneficjentem powinno zostać rzeczywiście powierzone wykonanie zobowiązań do wykonywania usług publicznych, a zobowiązania te powinny być jasno określone. Ponadto, w braku gwarancji najniższego kosztu w ogólnym interesie wspomnianej wspólnoty autonomicznej, również czwarta z określonych w tym wyroku przesłanek (zwana dalej „czwartą z przesłanek Altmark”) nie została spełniona.

- 17 W trzeciej kolejności Komisja uznała, że rozpatrywanego środka nie można uznać za pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym na mocy art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE – pomimo faktu, że środek ten ukierunkowany był na jasno określony cel będący przedmiotem wspólnego zainteresowania i że rozpatrywany rynek cechował się zawodnością. Jej zdaniem środek ten, przez to, że naruszał zasadę neutralności technologicznej, nie był proporcjonalny i nie stanowił instrumentu właściwego dla zapewnienia mieszkańcom obszaru II odbioru niekodowanych kanałów.
- 18 W czwartej kolejności Komisja uznała, że w braku wystarczająco dokładnej definicji eksploatacji platformy naziemnej jako usługi publicznej rozpatrywany środek nie może być uzasadniony w świetle art. 106 ust. 2 TFUE.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 sierpnia 2013 r. wnoszące odwołanie wniosły swe skargi o stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji.
- 20 Po wysłuchaniu stanowisk stron Sąd postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 r. połączył te sprawy do celów przeprowadzenia ustnego etapu postępowania oraz wydania wyroku.
- 21 Na poparcie swych skarg skarżące w pierwszej instancji podniosły cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE. Pozostałe z zarzutów zostały podniesione tytułem ewentualnym. Zarzuty drugi i trzeci odnosiły się do zagadnienia zgodności rozpatrywanej pomocy z rynkiem wewnętrznym. Dotyczyły one niewzięcia pod uwagę warunków zezwolenia, o których mowa w art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. W zarzucie czwartym skarżące w pierwszej instancji podniosły, że Komisja błędnie uznała Retegal za „beneficjenta bezprawnej pomocy państwa”.
- 22 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił wszystkie zarzuty co do ich istoty i w konsekwencji oddalił skargę w całości.

Żądania stron

- 23 W odwołaniu wnoszące je wnoszą do Trybunału o:
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
 - wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniesionych przez nie skarg o stwierdzenie nieważności i stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 24 Komisja i SES Astra wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszących je kosztami.

W przedmiocie odwołania

- 25 Wnoszące odwołanie podnoszą na jego poparcie cztery zarzuty. Zarzut pierwszy został oparty na naruszeniu prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, nie stwierdziwszy częściowej nieważności spornej decyzji, pomimo tego, że uwzględnił on czwarty z zarzutów podnoszonych przed nim przez skarżące, oparty na popełnieniu błędu w ocenie co do uznania Retegalu za beneficjenta bezprawnej pomocy. Zarzut drugi odwołania dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE polegającego na stwierdzeniu przez Sąd w zaskarżonym wyroku, że przesłanki wymagane do uznania rozpatrywanego środka za pomoc państwa zostały spełnione. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE z uwagi na to, że Sąd miał błędnie stwierdzić, iż rozpatrywany środek ma selektywny charakter. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd przy wykładni art. 14 i art. 106 ust. 2 TFUE, a także protokołu nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 26 W pierwszym zarzucie odwołania wnoszące je twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa ze względu na to, iż po przeanalizowaniu czwartego z zarzutów nieważności powinien był on uwzględnić ich skargi w oparciu o wymogi ustanowione w art. 264 TFUE.
- 27 Po pierwsze, wnoszące odwołanie podnoszą, że jak przyznał sam Sąd w pkt 160 zaskarżonego wyroku, sentencję decyzji Komisji należy odczytywać w kontekście uzasadnienia tej decyzji. Zauważają one, że niewątpliwie w sentencji spornej decyzji nie wskazano wyraźnie ani tożsamości beneficjentów pomocy, ani jej kwoty. Niemniej jednak zawarte w sentencji tej decyzji odesłanie do jej sekcji 6.2 i, co za tym idzie, do jej motywów 193 i 194 pozbawia stwierdzenia zawarte w pkt 149–163 zaskarżonego wyroku skuteczności prawnej.
- 28 Po drugie, wnoszące odwołanie twierdzą, że biorąc pod uwagę art. 13 i 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. 1999, L 83, s. 1), Sąd nie mógł w pkt 153 zaskarżonego wyroku skutecznie stwierdzić, że w motywach 193 i 194 spornej decyzji Komisja ograniczyła się do dostarczenia informacji koniecznych do odzyskania rozpatrywanej bezprawnej pomocy.
- 29 Po trzecie, choćby Sąd rozstrzygnął w zaskarżonym wyroku, że nie należy wyciągać żadnych konsekwencji z tych motywów spornej decyzji, w których Komisja wskazała tożsamość beneficjentów pomocy i kwotę, jaką należy odzyskać, to jednak błędnie nie znalazło to odzwierciedlenia w sentencji tego wyroku.
- 30 Po czwarte, wnoszące odwołanie twierdzą, że wskutek tego pominięcia władze hiszpańskie nie były w stanie, w ramach postępowania w sprawie odzyskania rozpatrywanej bezprawnej pomocy, dokonać oceny zakresu zastosowania spornej decyzji – wbrew temu, co wynika w szczególności z zasady pewności prawa.
- 31 Zdaniem Komisji ten pierwszy zarzut opiera się na błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku ze względu na to, że wbrew temu, co podnoszą wnoszące odwołanie, w wyroku tym nie uwzględniono żadnego z zarzutów podniesionych przez skarżące w pierwszej instancji.
- 32 SES Astra twierdzi, że zarzut pierwszy jest w oczywisty sposób niedopuszczalny ze względu na to, iż ponoszące go chcą w istocie podważyć dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne.

Ocena Trybunału

- 33 W pierwszym zarzucie odwołania wnoszące je podnoszą w istocie, że na podstawie tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której uwzględniony został czwarty z podniesionych przez nie w pierwszej instancji zarzutów, oparty na błędzie w ocenie popełnionym przy uznaniu Retegalu za beneficjenta rozpatrywanej bezprawnej pomocy, Sąd powinien był stwierdzić częściową nieważność spornej decyzji.
- 34 Ze względu na to, że ten argument wnoszących odwołanie został oparty na rzekomym braku spójności między uzasadnieniem zaskarżonego wyroku a jego sentencją, należy oddalić podnoszony przez SES Astra argument w przedmiocie niedopuszczalności tego zarzutu.
- 35 Jeśli chodzi o istotę sprawy, zarzut ten opiera się na oczywiście błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 36 Wbrew bowiem temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, z pkt 151–160 tego wyroku wyraźnie wynika, że Sąd nie uwzględnił czwartego z podnoszonych przez nie w pierwszej instancji zarzutów, lecz oddalił go jako pozbawiony znaczenia dla sprawy.
- 37 W tym względzie z pkt 153 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd w szczególności ustosunkował się do podnoszonych przed nim przez skarżące argumentów, przypominając, iż w znajdujących się w sekcji 6.2 spornej decyzji pkt 189–195 Komisja ograniczyła się do podania Królestwu Hiszpanii informacji dotyczących beneficjentów spornego środka, po to, aby to państwo członkowskie mogło uczynić zadość ciążącym na nim obowiązkom odzyskania pomocy i udzielenia informacji, o których mowa w art. 3 i 4 tej decyzji.
- 38 Poza tym Sąd wyjaśnił w tym punkcie, że w zakresie, w jakim Komisja uznała w pkt 193 spornej decyzji, po pierwsze, iż Galicja była taką wspólnotą autonomiczną, w której rozszerzenie zasięgu sieci zostało przeprowadzone przez przedsiębiorstwo publiczne działające w charakterze operatora sieci, i po drugie, że to Retegal był beneficjentem spornego środka w tej wspólnotie autonomicznej, stanowi to dokonaną na etapie tej decyzji wstępną ocenę odnośnie do zgodności rozpatrywanego systemu pomocy z prawem. Sąd rozstrzygnął bowiem, że twierdzenia te nie stanowią wiążącego pod względem prawnym zajęcia stanowiska odnośnie do sytuacji w Galicji i uznania Retegalu za beneficjenta pomocy, skoro zgodnie z pkt 189 spornej decyzji sytuacja ta została oddana pod ocenę władz hiszpańskich.
- 39 Tak więc w pkt 160 zaskarżonego wyroku Sąd doszedł do wniosku, że to do Królestwa Hiszpanii należy ustalenie w ramach odzyskiwania spornej pomocy, o którym mowa w art. 4 tej decyzji, czy rozpatrywana pomoc w Galicji objęta była obowiązkiem odzyskania, biorąc pod uwagę względy wskazane w art. 1 i 3 tej decyzji w kontekście jej motywów 185 i 186. Tak więc, ze względu na to, że skarżące w pierwszej instancji podnosiły w istocie, iż Komisja poczyniła błędne stwierdzenia odnośnie do pomocy, jaką należy odzyskać w Galicji, Sąd rozstrzygnął, że argumentacja ta jest pozbawiona znaczenia dla sprawy.
- 40 W tej sytuacji zarzut pierwszy należy oddalić jako w oczywisty sposób bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 41 W drugim zarzucie odwołania wnoszące je podnoszą, że Sąd nie wziął pod uwagę zakresu kontroli, jaką winien on przeprowadzić w oparciu o orzecznictwo Trybunału i Sądu, w zakresie, w jakim potwierdził kwalifikację spornego środka jako spornej pomocy w oparciu o pkt 57, 61 i 79 zaskarżonego wyroku.

Podnoszą one w tym względzie, że Sąd ani nie sprawdził prawdziwości powoływanych przed nim przez Komisję okoliczności faktycznych, ani nie uwzględnił przedstawionego mu materiału dowodowego, w szczególności odnoszącego się do ekonomicznego charakteru rozpatrywanej działalności.

- 42 Po pierwsze, ich zdaniem Sąd w ewidentnie błędny sposób opisał prowadzoną w Galicji działalność; ma to dotyczyć w szczególności pkt 61 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym NTC mogła być wykorzystywana do celów komercyjnych, podczas gdy skarżące w pierwszej instancji wykazały, że nie miało to miejsca ze względu na parametry techniczne i poziom wyposażenia tej sieci, a także ze względu na mające zastosowanie przepisy prawa. Pociąga to za sobą przeinaczenie istotnych okoliczności faktycznych niniejszego przypadku oraz naruszenie orzecznictwa dotyczącego zakresu kontroli sądowej w dziedzinie pomocy państwa.
- 43 Po drugie, nie biorąc w zaskarżonym wyroku pod uwagę tego, że rozpatrywana sieć nie jest wykorzystywana do celów komercyjnych i że nie została ona stworzona w tym celu, Sąd nie przeprowadził pełnej kontroli tego, czy sporny środek jest objęty zakresem zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z przepisami krajowymi gminy współpracujące ze wspólnotami autonomicznymi świadczyły bowiem wyłącznie usługę wsparcia sygnału NTC. Usługa ta może być zaś świadczona jedynie w sposób całkowicie nieodpłatny i na tych obszarach, gdzie brak jest pokrycia NTC. Nie pociąga to za sobą żadnego zakłócenia konkurencji i zostało uznane w prawie krajowym za usługę publiczną.
- 44 Po trzecie, zdaniem wnoszących odwołanie Sąd miał przeinaczyć przepisy prawa krajowego, a w szczególności dwunasty przepis dodatkowy dekretu królewskiego 944/2005, stwierdzając w pkt 79 zaskarżonego wyroku, że rozpatrywana sieć może być wykorzystywana do świadczenia usług innych niż NTC, podczas gdy z przepisów tych wyraźnie wynika, że sieć ta może być używana wyłącznie dla celów NTC.
- 45 Zdaniem Komisji i SES Astra zarzut ten jest niedopuszczalny. Po pierwsze, za jego pomocą kwestionowana jest dokonana przez Sąd ocena okoliczności faktycznych. Po drugie, podnosząc go, wnoszące odwołanie ograniczają się do powtórzenia argumentów, które zostały już przedstawione przed Sądem.

Ocena Trybunału

- 46 Drugi z podnoszonych przez wnoszące odwołanie zarzutów dotyczy rzekomo błędnej oceny, jaka została zawarta przez Sąd w pkt 57, 61 i 79 zaskarżonego wyroku w zakresie charakteru ekonomicznego prowadzonej w Galicji działalności. Ich zdaniem w ocenie tej Sąd dopuścił się naruszenia prawa, uznając sporny środek za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- 47 Zgodnie bowiem z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE oraz z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych. Dlatego też jedynie Sąd jest uprawniony do ustalenia i dokonania oceny istotnych okoliczności faktycznych, a także do dokonywania oceny dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem przypadków ich przeinaczenia, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego (zob. w szczególności postanowienie z dnia 21 kwietnia 2016 r., Dansk Automat Brancheforening/Komisja, C-563/14 P, niepublikowane, EU:C:2016:303, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 48 Ponadto z tych samych przepisów oraz z art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że w odwołaniu należy dokładnie wskazać te części wyroku, których uchylenia się żąda, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie. Wymogów uzasadnienia wynikającego z tych przepisów nie spełnia odwołanie, które polega jedynie na powtórzeniu lub dosłownym zacytowaniu zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem, włącznie z tymi

opartymi na okolicznościach faktycznych wyraźnie odrzuconych przez Sąd, i które to odwołanie nie zawiera nawet argumentacji mającej na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałyby być dotknięte zaskarżone orzeczenie. Takie odwołanie stanowi bowiem w rzeczywistości żądanie ponownego rozpatrzenia skargi przedstawionej przed Sądem, co nie mieści się w kompetencji Trybunału (zob. w szczególności postanowienie z dnia 21 kwietnia 2016 r., Dansk Automat Brancheforening/Komisja, C-563/14 P, niepublikowane, EU:C:2016:303, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 49 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w istocie w niniejszym zarzucie odwołania wnoszące je zmierzają w rzeczywistości, powtarzając te same argumenty co te podniesione już przed Sądem, do zakwestionowania ustaleń i oceny okoliczności faktycznych dokonanych już przezeń w ramach badania części pierwszej i drugiej pierwszego zarzutu nieważności. W ten sposób usiłują one w rzeczywistości doprowadzić do ponownego przeanalizowania materiału dowodowego przedstawionego przez nie w pierwszej instancji celem wykazania, po pierwsze, że działanie wspólnoty autonomicznej Galicji wchodziło w zakres prerogatyw władzy publicznej i nie stanowiło działalności gospodarczej, i po drugie, że rozpatrywany środek nie wiązał się z transferem zasobów.
- 50 W drugiej kolejności, odnośnie do podnoszonych przez wnoszące odwołanie przeinaczeń okoliczności faktycznych i prawa krajowego, wnoszące odwołanie winny, w zastosowaniu przepisów przypominanych w pkt 47 niniejszego wyroku, wskazać dokładnie te elementy, które miały zostać przeinaczone przez Sąd, i wykazać te błędy w analizie, które miały doprowadzić do tych przeinaczeń. Ponadto z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że przeinaczenie musi wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, bez konieczności przeprowadzania nowej oceny faktów i dowodów (zob. podobnie wyrok z dnia 30 listopada 2016 r., Komisja/Francja i Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, pkt 99 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 Tak więc argumentację opartą na przeinaczeniu okoliczności faktycznych należy w całości oddalić, skoro wnoszące odwołanie nie wskazały w niej żadnego elementu świadczącego w oczywisty sposób o tym, że Sąd dopuścił się takiego przeinaczenia.
- 52 W tych okolicznościach zarzut drugi należy odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

- 53 W trzecim z zarzutów odwołania wnoszące je zarzucają Sądowi, że ten uchybił ciążącemu na nim obowiązкови uzasadnienia i popełnił błąd w ocenie, potwierdzając w pkt 85 zaskarżonego wyroku motyw 113 spornej decyzji w zakresie dotyczącym selektywnego charakteru pomocy.
- 54 Ich zdaniem Sąd nie wskazał powodów, dla których sytuacja w galicyjskich gminach znajdujących się na obszarze II, czyli tych stosujących technologię naziemną, jest porównywalna do sytuacji gmin stosujących inne technologie, takie jak satelitarna. Przeprowadzenie takiej analizy porównywalności tych sytuacji jest zaś zdaniem wnoszących odwołanie wstępnym warunkiem ustalenia selektywnego charakteru pomocy.
- 55 Komisja twierdzi, że zarzut ten jest bezzasadny oraz pozbawiony znaczenia dla sprawy. Jej zdaniem przesłanka selektywności jest spełniona, jeśli dany środek, niemający ogólnego charakteru, ma zastosowanie wyłącznie do danego sektora działalności bądź do przedsiębiorstw na danym obszarze geograficznym. W niniejszym przypadku, przy założeniu, że pomoc została przyznana z poszanowaniem zasady neutralności technologicznej, i tak należy ją uznać za środek selektywny, skoro ma ona zastosowanie do danego sektora działalności, czyli sektora nadawczego, a nie do wszystkich podmiotów gospodarczych.

56 Zdaniem SES Astra ten zarzut jest ewidentnie niedopuszczalny lub w każdym razie bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 57 W trzecim zarzucie odwołania wnoszące je kwestionują pkt 85 zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd potwierdził w nim dokonaną przez Komisję analizę selektywnego charakteru rozpatrywanego środka.
- 58 Warunek dotyczący selektywności korzyści ma charakter konstytutywny dla pojęcia „pomocy państwa” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, które to postanowienie zakazuje przyznawania pomocy „[sprzyjającej] niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów”. Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że w ramach oceny tego, czy warunek ten został spełniony, należy ustalić, czy w ramach danego systemu prawnego środek krajowy może sprzyjać „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów” w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami lub producentami towarów znajdującymi się, z punktu widzenia celu, któremu służy ten system, w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej (wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 59 Należy ponadto przypomnieć, że dokonana przez Sąd ocena wystarczającego charakteru uzasadnienia podlega kontroli Trybunału w ramach odwołania (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 453; z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym względzie uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli (wyrok z dnia 8 marca 2017 r., Viasat Broadcasting UK/Komisja, C-660/15 P, EU:C:2017:178, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo). W przedmiocie analizy warunku dotyczącego selektywności środka Trybunał rozstrzygnął, że należy ją przeprowadzić w sposób wystarczająco uzasadniony, aby umożliwić kompletną kontrolę sądową, między innymi w kwestii porównywalności sytuacji podmiotów gospodarczych będących beneficjentami środka z sytuacją tych podmiotów gospodarczych, które są wykluczone z zakresu zastosowania tego środka (wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/World Duty Free Group SA i in., C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981, pkt 94).
- 60 W niniejszym przypadku Sąd w pkt 86 zaskarżonego wyroku ustosunkował się do podniesionego przez skarżące w pierwszej instancji argumentu, zgodnie z którym uzasadnienie selektywnego charakteru rozpatrywanego środka, takie jak to przedstawione w motywie 113 spornej decyzji, jest niewystarczające. Sąd nie przyjął tego argumentu, gdyż zgodnie z tym uzasadnieniem środek ten przysparzał korzyści jedynie sektorowi nadawczemu, zaś w ramach tego sektora środek ten skierowany był jedynie do przedsiębiorstw prowadzących działalność za pomocą platformy naziemnej.
- 61 Rozumując w ten sposób, Sąd naruszył prawo. Uzasadnienie spornej decyzji, a tym bardziej zaś uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawierają bowiem niczego, co pozwoliłoby zrozumieć powody, dla których należałoby uznać, że przedsiębiorstwa z sektora nadawczego znajdują się w sytuacji faktycznej i prawnej porównywalnej do sytuacji przedsiębiorstw z innych sektorów, czy też że przedsiębiorstwa stosujące technologię naziemną znajdują się w takiej właśnie sytuacji w stosunku do przedsiębiorstw stosujących inne technologie. Podniesiony przez Komisję argument, zgodnie z którym żadne uzasadnienie w tym względzie nie było potrzebne, gdyż warunek dotyczący selektywności środka jest automatycznie spełniony, jeśli dany środek ma zastosowanie wyłącznie do danego sektora działalności bądź do przedsiębiorstw na danym obszarze geograficznym, nie może się utrzymać. Trybunał rozstrzygnął bowiem, że środek, z którego korzysta tylko jeden sektor działalności lub część przedsiębiorstw tego sektora, niekoniecznie jest selektywny. Środek ten jest bowiem selektywny tylko w sytuacji, gdy w ramach danego systemu prawnego skutkuje on uprzywilejowaniem niektórych

przedsiębiorstw w stosunku do innych – zaliczających się do innych sektorów lub do tego samego sektora – i znajdujących się, w odniesieniu do celu tego systemu, w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej (wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, pkt 58).

- 62 Taki brak uzasadnienia stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i podlega sprawowanej przez sądy Unii kontroli sądowej.
- 63 W tych okolicznościach należy uwzględnić zarzut trzeci.

W przedmiocie zarzutu czwartego

- 64 W czwartym z zarzutów wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd przy wykładni art. 14 i art. 106 ust. 2 TFUE, a także protokołu nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

W przedmiocie części pierwszej

– Argumentacja stron

- 65 Pierwsza część tego zarzutu oparta jest na naruszeniu prawa odnośnie do zakresu uznania przysługującego państwom członkowskim przy określaniu rozpatrywanej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG).
- 66 Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd dopuścił się tego naruszenia prawa w pkt 99, 101 i 111 zaskarżonego wyroku, rozstrzygając, że eksploatacja sieci naziemnej nie została określona jako UOIG w rozumieniu pierwszej przesłanki Altmark. Podnoszą one w tym względzie, że Sąd ograniczył się do wykluczenia co do zasady, że eksploatacja ta może zostać określona jako UOIG, nie analizując przy tym szczególnych okoliczności cechujących infrastrukturę znajdującą się na obszarze II, a zwłaszcza tego, czy infrastruktura ta nadawała się do wykorzystania w celach komercyjnych.
- 67 Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd w pkt 100–105 zaskarżonego wyroku ograniczył się do przeanalizowania krajowych przepisów prawa telekomunikacyjnego, nie biorąc przy tym pod uwagę faktu, że zgodnie z określonymi w orzecznictwie Trybunału i Sądu wymogami zadanie z zakresu usług publicznych zostało określone za pomocą szeregu kolejnych oficjalnych aktów, a w szczególności w dwunastym przepisie dodatkowym dekretu królewskiego 944/2005, w którym uregulowany został sposób interwencji publicznej władz regionalnych i lokalnych w świadczenie usług publicznych, a także w zawieranych między państwem, wspólnotą autonomiczną Galicji i galicyjskimi gminami umowach o partnerstwie. Sąd nie wziął więc pod uwagę tego, co przesądza o prawdziwej naturze rozpatrywanej usługi.
- 68 Błędnie ograniczył się on do stwierdzenia, że eksploatacja sieci naziemnej nie została określona w prawie krajowym jako usługa publiczna, nie biorąc przy tym pod uwagę szczególnych okoliczności cechujących istniejącą na obszarze II w Galicji infrastrukturę. Wnoszące odwołanie podkreślają ponadto, że jeśli chodzi o podmioty, którym powierzono zostało zadanie świadczenia usługi publicznej, w prawie krajowym wyraźnie wskazano, że zadanie to zostało powierzone gminom współpracującym na zasadzie partnerstwa ze wspólnotą autonomiczną Galicji. Wreszcie, jeśli chodzi o kwestię tego, czy zobowiązania z zakresu usług publicznych zostały odpowiednio określone w prawie krajowym, wnoszące odwołanie wskazują, że w dwunastym przepisie dodatkowym dekretu królewskiego 944/2005 wyjaśniono, iż usługa, której świadczenie powierza się administracji terytorialnej, polega na nadawaniu dla mieszkańców [usługi] NTC na określonych w prawie krajowym warunkach.

- 69 W ten sposób Sąd naruszył uprawnienia dyskrecyjne i zakres uznania, jakimi dysponują państwa członkowskie przy określaniu UOIG.
- 70 Komisja i SES Astra twierdzą, że argumenty przedstawione na poparcie tej części zarzutu są częściowo niedopuszczalne, a częściowo pozbawione znaczenia dla sprawy.

– Ocena Trybunału

- 71 W pierwszej części zarzutu czwartego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi dopuszczenie się szeregu błędów w ocenie prawa krajowego, efektem czego Sąd miał pominąć to, że usługa wsparcia [sygnału] NTC została jasno określona w prawie krajowym jako usługa publiczna w rozumieniu wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415).
- 72 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału przytoczonym w pkt 50 niniejszego wyroku, w zakresie dotyczącym prowadzonej w ramach odwołania analizy dokonanej przez Sąd oceny prawa krajowego, Trybunał jest uprawniony jedynie do zbadania, czy nie doszło do przeinaczenia tego prawa. W tym względzie takie przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów.
- 73 W niniejszym przypadku Sąd w pkt 99 zaskarżonego wyroku oddalił argumentację, za pomocą której wnoszące odwołanie podnosiły, iż Komisja niesłusznie uznała, że w braku jasnej definicji usługi eksploatacji sieci naziemnej jako usługi publicznej pierwsza przesłanka wyroku Altmark nie została spełniona. Z pkt 98 zaskarżonego wyroku wynika, że argumentacja ta zasadza się w istocie na fakcie, iż telewizja hiszpańska oraz usługa wsparcia nadawania programów telewizyjnych stanowią ustawowo usługi publiczne.
- 74 Należy zaś stwierdzić, że pod pozorem stawianego Sądowi zarzutu naruszenia prawa przy ocenie prawa krajowego wnoszące odwołanie ograniczają się, bez powoływania się na jakiegokolwiek przeinaczenie, do zakwestionowania wykładni prawa krajowego, a w szczególności dwunastego przepisu dodatkowego dekretu królewskiego 944/2005, przyjętej przez Sąd w szczególności w pkt 100–102 zaskarżonego wyroku, aby doprowadzić do przyjęcia wykładni alternatywnej i, co za tym idzie, dokonania nowej oceny okoliczności faktycznych. W żaden sposób nie usiłują one wykazać, że Sąd dokonał ustaleń, które byłyby w sposób oczywisty sprzeczne z treścią rozpatrywanych przepisów prawa hiszpańskiego, czy też że przypisał któremuś z nich zakres, którego przepisy te w porównaniu z innymi składającymi się na akta sprawy elementami ewidentnie nie posiadają.
- 75 W tych okolicznościach podnoszony przez wnoszące odwołanie argument oparty na popełnieniu błędów w ocenie prawa krajowego jest niedopuszczalny.
- 76 Ponadto w zakresie, w jakim wnoszące odwołanie podnoszą też, że dokonana przez Sąd ocena doprowadziła go do zanegowania zakresu uznania przysługującego państwom członkowskim przy określaniu UOIG, należy stwierdzić, że Sąd w pkt 95 zaskarżonego wyroku właśnie stwierdził, iż państwa członkowskie dysponują szerokim zakresem uznania w kwestii określania tego, co uważają za UOIG, a w konsekwencji dokonana przez państwo członkowskie definicja tych usług może zostać podana w wątpliwość przez Komisję jedynie w przypadku oczywistego błędu.
- 77 W tym względzie, jak zresztą przyznały same wnoszące odwołanie, Sąd w pkt 97 zaskarżonego wyroku słusznie rozstrzygnął, że sprawowana przezeń kontrola musi jednak zapewniać poszanowanie pewnych minimalnych kryteriów dotyczących między innymi istnienia aktu władzy publicznej powierzającego danym podmiotom gospodarczym zadanie świadczenia UOIG, a także powszechnego i obowiązkowego charakteru tego zadania.

- 78 Jak zaś podkreślił rzecznik generalny w pkt 136 opinii, Sąd w pkt 110 zaskarżonego wyroku stwierdził, że skarżące przed nim nie były w żadnym momencie w stanie określić, jakie zobowiązania do świadczenia usług publicznych zostały powierzone podmiotom eksploatującym sieć NTC czy to przez prawo hiszpańskie, czy też przez umowy o eksploatację, a tym bardziej nie przedstawiły one w tym względzie żadnego dowodu.
- 79 Tak więc za bezzasadny należy uznać przedstawiony przez wnoszące odwołanie argument dotyczący okoliczności, że Sąd co do zasady wykluczył, iż eksploatacja sieci naziemnej może zostać określona jako UOIG.
- 80 W konsekwencji część pierwszą zarzutu czwartego należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalną, a częściowo oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej

– Argumentacja stron

- 81 Druga część niniejszego zarzutu oparta jest na podnoszonym nieuwzględnieniu przez Sąd, w ramach dokonanej przezeń oceny prawa krajowego określającego rozpatrywaną UOIG, granicy oczywistego błędu.
- 82 Wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi dopuszczenie się naruszenia prawa ze względu na to, że w pkt 112 zaskarżonego wyroku ograniczył się on do potwierdzenia motywu 121 spornej decyzji, zgodnie z którą określenie jako usługa publiczna eksploatacji określonej platformy wsparcia, w niniejszym przypadku eksploatacji platformy naziemnej, stanowiło oczywisty błąd władz hiszpańskich. Sąd nie przeprowadził oceny tego, czy popełniony został oczywisty błąd w określeniu rozpatrywanej UOIG, i ograniczył się do stwierdzenia, że zabrakło jasnego i dokładnego określenia tej UOIG.
- 83 Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd pominął w ten sposób okoliczność, że zakres uznania przysługującego państwom członkowskim pozwala im na wybór konkretnego sposobu świadczenia UOIG, jakim w niniejszej sprawie było wykorzystanie platformy naziemnej. W tym względzie wnoszące odwołanie wskazują na sprzeczność z pkt 78 wyroku z dnia 26 listopada 2015 r., Comunidad Autónoma del País Vasco i Itelazpi/Komisja (T-462/13, EU:T:2015:902), w którym Sąd orzekł, że w motywie 121 zaskarżonej decyzji Komisja niesłusznie stwierdziła, iż hiszpańskie władze popełniły oczywisty błąd w definicji omawianej UOIG. Wnoszące odwołanie podnoszą, że biorąc pod uwagę zawodność rozpatrywanego rynku na rozpatrywanym obszarze, interes ogólny oraz przewidziany w mającym zastosowanie prawie krajowym cel powszechności, definicja tej usługi zawierała elementy istotne dla określenia jej jako UOIG.
- 84 Zdaniem Komisji i SES Astra niniejsza część zarzutu jest niedopuszczalna.

– Ocena Trybunału

- 85 W drugiej części czwartego zarzutu odwołania wnoszące je kwestionują w istocie pkt 112 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd stwierdził, iż z motywu 121 spornej decyzji w istocie wynika, że określenie eksploatacji platformy naziemnej jako usługi publicznej stanowiło oczywisty błąd władz hiszpańskich.
- 86 Należy podnieść, że niniejsza część zarzutu stanowi nowy argument, który nie został poddany ocenie Sądu i z tego względu jest niedopuszczalny na etapie postępowania odwoławczego.

- 87 Z pkt 112 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że skarżące w pierwszej instancji nie zakwestionowały motywu 121 spornej decyzji.
- 88 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w ramach odwołania właściwość Trybunału ogranicza się do zbadania dokonanej przez Sąd oceny zarzutów, które zostały przed nim podniesione (postanowienie z dnia 16 lutego 2017 r., *Monster Energy/EUIPO*, C-502/16 P, niepublikowane, EU:C:2017:139, pkt 5 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 89 Argument podniesiony na poparcie niniejszej części zarzutu należy zatem oddalić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie części trzeciej

– Argumentacja stron

- 90 Trzecia część niniejszego zarzutu została oparta na naruszeniu prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, przeinaczając przepis prawa krajowego, a mianowicie przyjęty przez *Comision del Mercado de Telecomunicaciones* [komisję ds. rynku telekomunikacyjnego, hiszpański organ regulacyjny] okólnik 1/2010, co zdaniem wnoszących odwołanie stanowi element oceny natury rozpatrywanej usługi.
- 91 Wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że ten w pkt 109 zaskarżonego wyroku nie przyjął ich argumentu opartego na okólniku 1/2010 ze względu na to, iż akt ten nie został mu przedstawiony. Wynika z tego brak spójności z pozostałą częścią uzasadnienia tego punktu, która dotyczy kwestii wykładni prawa krajowego i zasad postępowania przed Trybunałem, co prowadzi do naruszenia przysługującego wnoszącym odwołanie prawa do obrony. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd zastosował środek organizacji postępowania mający na celu przedstawienie przez Komisję pewnych aktów prawa krajowego, do których okólnik ten nie należał. Podkreślają one, że strony sporu nie podważają treści i wiążącego charakteru tego okólnika. Wreszcie, okoliczność, że usługa wsparcia NTC nie wchodziłaby w zakres zastosowania okólnika 1/2010, skutkowałaby tym, iż usługę tę należałoby uznać za usługę publiczną.
- 92 Komisja uważa, że ze względu na to, iż wnoszące odwołanie przyznają, że rozpatrywana usługa nie została określona w okólniku 1/2010 jako usługa publiczna, trudno jest zrozumieć powody, dla których zarzucane przeinaczenie prawa krajowego miałoby mieć znaczenie dla niniejszej sprawy. Wnoszące odwołanie nie wskazują ponadto, na czym miałoby polegać owo przeinaczenie. W każdym razie zdaniem Komisji Sąd w pkt 109 zaskarżonego wyroku nie dopuścił się żadnego przeinaczenia.
- 93 SES Astra jest zdania, że ta część zarzutu jest niedopuszczalna ze względu na to, iż wnoszące odwołanie nie wskazują powodów, dla których zastosowanie okólnika 1/2010 jest istotne dla uchylenia zaskarżonego wyroku.

– Ocena Trybunału

- 94 W trzeciej części tego zarzutu odwołania wnoszące je zarzucają w istocie Sądowi, że ten błędnie odrzucił ich argumentację dotyczącą okólnika 1/2010 ze względu na to, iż akt ten nie został mu przedstawiony, podczas gdy Sąd mógł zażądać tego przedstawienia.
- 95 Ta część zarzutu jest pozbawiona znaczenia dla sprawy. Z pkt 109 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd nie poprzestał na odrzuceniu podnoszonej przez wnoszące odwołanie argumentacji dotyczącej okólnika 1/2010 ze względu na to, iż akt ten nie został mu przedstawiony, lecz tytułem uzupełnienia stwierdził on, że za pomocą tej argumentacji nie dowiedziono, iż usługa eksploatacji sieci

naziemnej została określona jako usługa publiczna w rozumieniu wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415). Wnoszące odwołanie nie przedstawiają zaś żadnego konkretnego argumentu, za pomocą którego można by było podważyć to stwierdzenie.

- 96 Ponieważ zarzut trzeci został uwzględniony, na tej podstawie należy uchylić zaskarżony wyrok.

W przedmiocie skargi wniesionej do Sądu

- 97 Z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał może w przypadku uchylenia wyroku Sądu wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Właśnie z takim przypadkiem mamy tutaj do czynienia.
- 98 W ramach tego wystarczy wskazać, że ze względów przedstawionych w pkt 60–62 niniejszego wyroku należy stwierdzić nieważność spornej decyzji z uwagi na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

W przedmiocie kosztów

- 99 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Artykuł 138 § 1 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 100 Ponieważ odwołanie zostało uwzględnione i stwierdzono nieważność spornej decyzji, zgodnie z żądaniem wnoszących odwołanie należy obciążyć Komisję, poza jej własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu odwoławczym, a także w pierwszej instancji.
- 101 Zgodnie z art. 140 § 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem SES Astra jako interwenient w postępowaniu zarówno przed Sądem, jak i przed Trybunałem pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 listopada 2015 r., Comunidad Autónoma de Galicia i Retegal/Komisja (T-463/13 i T-464/13, niepublikowany, EU:T:2015:901), zostaje uchylony.**
- 2) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2014/489/UE z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 [C 23/10 (ex NN 36/10, ex CP 163/09)] wdrożonej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz rozwinięcia [wdrożenia] naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylia-La Mancha).**

- 3) Komisja Europejska pokrywa koszty poniesione przez Comunidad Autónoma de Galicia (wspólnotę autonomiczną Galicji, Hiszpania) i Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal) w ramach niniejszego odwołania, a także koszty poniesione przez nie w pierwszej instancji.
- 4) SES Astra SA pokrywa własne koszty.

Podpisy